

Stanovisko k chudobě a bezdomovectví

Ve světě zpusťšeném hříchem se množí hořké ovoce chamtivosti, válek a ignorance. I v takzvané „bohaté společnosti“ se rozrůstá chudoba a bezdomovectví. Každý den zemře hladem více než 10,000 lidí. Další dvě miliardy lidí jsou podvyživení a další tisíce ročně oslepnou v důsledku nedostatečného příjmu potravin. Zhruba dvě třetiny světové populace jsou zacykleny v koloběhu hladu, nemocí a smrti.

Mezi těmito lidmi jsou i ti, kteří jsou za své životní podmínky odpovědní, ale většina těchto jednotlivců a rodin jsou chudí polickou, ekonomickou, kulturní nebo společenskou zvlášť, která dopadá příliš daleko za horizont jejich možností je ovlivnit.

Historicky vzato, lidé žijící v těchto podmínkách často našli pomoc a zastání u lidí, kteří milují a následují Ježíše Krista. Návod a pomoc k přežití často pramení z církve a následně je přijímá i místní vláda, případně se tak děje v opačném pořadí. Tyto agentury, bez jakýchkoliv ideologických altruismů, odrážejí obecné přesvědčení společnosti, že je v nejlepším zájmu všech zúčastněných stran soucitně sloužit a pomáhat lidem, kteří v životě měli méně štěstí.

Sociální vědečtí pracovníci říkají, že mnoho nemocí bují a nachází živnou půdu právě v podmínkách shodných s chudobou. Pocity bezmoci, odcizení, závisti a rozhořčení často vedou k protisociálním náladám a chování. Potom musí celá společnost zaplatit za důsledky takových potíží, kterými jsou soudy, vězení a sociální dávky. Chudoba a neštěstí sama o sobě nejsou ani důvodem a ani omluvou ke kriminálním činům. Ale když jsou popřeny nároky na soucit, potom už bude snadno následovat zastrásování a zloba.

Nároky na křesťanský soucit nejsou nepodložené. Jejich základem není žádná legislativní nebo společenská smlouva, ale čisté učení Písma: „Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.“ (Micheáš 6, 8). Adventistům sedmého dne je vzácná také 58. kapitola knihy Izajáš. V této kapitole vidíme naši odpovědnost a také ty, kteří jsou „tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky s sídlům..“ (verš 12).

V této výzvě jde o to, abychom dokázali „rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít...lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší.“ (verše 6,7). Tak jako opraváři trhlin se i my máme postarat a občerstvit chudé. Pokud budeme nositeli principů Božího zákona ve skutcích milosrdenství a lásky, potom budeme reprezentovat Boží charakter do celého světa.

Abychom v dnešních dnech naplnili Kristovo poslání, musíme následovat Jeho kroky a ne jenom kázat evangelium chudým, ale uzdravovat nemocné, nasýtit hladové a povzbuzovat sklíčené (Lukáš 4, 18; Matouš 14, 14). A 16. verš vysvětluje, že „Nemusejí odcházet; dejte vy jim jíst!“. Kristův osobní příklad je závazný pro všechny jeho následovníky.

Kristus odpovídá Judovi na jeho obavu o chudé: „Vždyť chudé máte stále kolem sebe, mne však nemáte stále“ (Matouš 26,11) a připomíná nám, že je „živý chléb“, který lidé zoufale potřebují. Nicméně vnímáme neoddělitelnost duševního a duchovního. Podporou církevních a veřejných pravidel, která odbourávají utrpení, a individuální i kolektivní snahou o soucit můžeme účinně zvýšit duchovní snažení.

Toto veřejné vyjádření vydal prezident Generální konference CASD, Neal C. Wilson, po konzultacích se 16-ti světovými viceprezidenty Církve adventistů sedmého dne, dne 5. června 1990 na výročním zasedání Generální konference ve městě Indianapolis v USA..